

– в середньому молодь проводить в соціальних мережах 4-5 годин на день;

– найпопулярніша серед молоді соціальна мережа – «Вконтакте»;

– достатньо велика кількість користувачів соціальних мереж викладають велику кількість інформації про себе, особливо фотографії, що можна пояснити браком уваги або неможливістю самовиразитися по-іншому;

– велика кількість користувачів соціальних мереж є залежними від них, проте, на жаль, лише третина визнає це;

– майже всі респонденти вважають проблему залежності від соціальних мереж глобальною.

На нашу думку, проблема залежності від соціальних мереж потребує вирішення, тому ми пропонуємо такі шляхи її подолання. Потрібно розвивати сферу дозвілля молоді, створювати місця, де можливо спілкуватися у реальному просторі, адже всі опитані визнають брак справжнього спілкування та висловлюють жаль, що його стає дедалі менше. Також, мабуть, доцільно зробити соціальні мережі платними, оскільки навряд чи люди будуть витрачати гроші на дані послуги.

Клименкова Е.

НТУ «ХПИ»

ФАНАТИЗМ КАК СОЦИАЛЬНОЕ ЯВЛЕНИЕ

В современном обществе сложилось негативное отношение к такому явлению как фанатизм. Это явление настолько сложное и многогранное, что его изучают с точки зрения многих наук: социологии, психологии, философии. При изучении фанатизма как социального явления используется комплексный подход. Социологам важно не только разобратся в сущности этого явления, но и понять, как фанатизм действует на отдельную личность и человеческое общество в целом.

Фанатизм рассматривают как страстную, нетерпимую, крайнюю приверженность личности к определенным представлениям и убеждениям, соединенную с крайней нетерпимостью к чужим взглядам и стремлениям.

Типы фанатизма можно определить по разным критериям:

– религиозный, политический, идейный, национальный, расовый, музыкальный, спортивный (по содержанию);

- жесткий и мягкий (по степени овладения идеей);
- массовый и индивидуальный (по степени вовлеченности).

Само слово «фанатизм» происходит от латинского корня «*fanum*», что означает «храм, жертвенник, священное место». То есть, в культуре древнего общества фанатизм в целом осмысливался как религиозный. Большинство мыслителей 20 века были убеждены в том, что по мере развития науки, человеческое общество избавится от фанатизма. Но современная эпоха показывает обратный процесс. Фанатизация общества только усиливается.

Любой фанатик – это ограниченный человек, который не хочет развиваться, ему ничего не нужно кроме поклонения его идолу. А такими людьми легко управлять, их легко обманывать, и таким образом получать наживу. Этим пользуются те, кто жаждет власти и богатства, пользуясь принципом: «деньги не пахнут».

Больше всего проявлению фанатизма подвержены подростки и молодые люди. Это происходит с ними в силу их возраста, ведь в этот период их жизни наступает новый период в процессе их социализации. По мере взросления человек обретает жизненный стержень, и проявления фанатизма проходят сами по себе. Фанатизм, проявляющийся в зрелости – это отклонение от нормального развития человека, патология, которая требует вмешательства специалистов. В основном это люди безвольные, малодушные, не нашедшие себе места в обществе, вызывающие жалость и недоумение.

По мнению социологов и других специалистов в этой области сегодня наиболее часто встречаются проявления религиозного фанатизма, футбольного фанатизма, а также фанатизма по отношению к людям искусства (певцы, музыканты, артисты кино). Другие типы фанатизма тоже имеют место, но они имеют частный характер.

Кто-то может сказать, что, фанатизм не так уж страшен и плох. Много раз ведь слышали выражение «фанатик своего дела. «Фанатики» подобного рода не зацикливаются на достигнутом, ставят новые цели. Такие люди открыты для сотрудничества и, поэтому, развиваются дальше. А это уже не фанатизм. Это просто увлеченные люди.

По моему мнению, фанатизм, как явление, имеет антисоциальную направленность, он вынуждает систематически нарушать общественные нормы, а люди, подверженные фанатизму, имеют тенденции к разрушению и саморазрушению. «Фанатизм разжижает мозги» – так сказал выдающийся психиатр Владимир Бехтерев. Поклонение кумиру не требует

особого интеллекта и усилий, это загоняет человека в узкие рамки и закрывает путь к новым знаниям.

Ковальова О.
НТУ «ХП

СОЦІАЛЬНА СТРАТИФІКАЦІЯ – ГОЛОВНА ТЕМА ТВОРЧОСТІ П. СОРОКІНА

На сьогоднішній день проблеми соціальної стратифікації дуже актуальні, оскільки ми маємо можливість щодня спостерігати за процесами переходу з одного соціального шару в інший, змінами соціального простору індивіда. Соціальна стратифікація завжди була однією з головних тем наукових пошуків П.Сорокіна.

Соціальна стратифікація за Сорокіним – це диференціація деякої даної сукупності людей (населення) на класи в ієрархічному порядку.

Незалежно від форм, які приймає соціальна стратифікація, її існування універсально. Вчений виділив чотири основні системи соціальної стратифікації: рабство, касты, клани, класи.

Питирим Сорокін описує суспільство як певний простір, заповнений соціальними зв'язками і відносинами. Її основа і сутність – у нерівномірному розподілі прав і привілеїв, відповідальності та обов'язків, наявності чи відсутності соціальних цінностей, влади і впливу серед членів того чи іншого суспільства. Якщо індивід перейшов з нижчого класу в середній, підвищив свій дохід, то він зробив перехід, перемістився в економічному підпросторі, якщо змінив професію або рід діяльності – перемістився в професійному підпросторі, партійну приналежність – в політичному підпросторі. Три підпростори соціального простору він назвав системами стратифікації. В результаті П. Сорокін отримав три системи соціальної стратифікації – економічну, професійну і політичну.

П. Сорокін був переконаний в тому, що всі виникаючі в суспільстві проблеми слід вирішувати на основі розумного управління, свідомого дозволу соціальних протиріч та надання кожній людині можливостей для творчого самовираження. Він був противником будь-яких соціальних потрясінь, зокрема революцій, і виступав за нормальний, як він писав, еволюційний шлях розвитку.